

CAMINS OBERTS

Fer volar coloms

Estimats diocesans:

Cloem el cicle de Nadal amb la festa litúrgica del Baptisme del Senyor. Una veu del cel certifica la identitat de Jesús: ell és el Fill de Déu. Jesús és a qui hem d'escoltar, acollir i seguir. En aquesta empresa, l'actitud és decisiva. El petit detall dona la qualitat necessària per no decaure en l'intent. Ell, com ens revelarà al llarg de la seva trajectòria, és el camí, la veritat i la vida. El més important no és pas què tenim per ser dels seus, sinó qui som. I, efectivament: som estimats, fills i filles profundament estimats. El baptisme ens dignifica, ens purifica i ens inclou en la gran família de l'Església. Des d'aquí ens entenem.

Per això, avui voldria proposar-vos una dita que ens engresqués de valent a tots, per viure veritablement com a fills, que és el títol més gran que qualsevol cristià pot rebre mai: «fill estimat de Déu». Em refereixo a una dita força freqüent: «fer volar coloms». Es diu que qui intenta fer-ho és algú que té el cap ple de pardals o que no toca massa de peus a terra. No pas. En l'àmbit missioner en què ens movem, necessitem i volem aprendre a volar, a fer que els nostres anhels s'alcin fins a Déu i arribin a tota la humanitat.

Sí, ho he dit bé. Em refereixo a «volar» en un sentit agosarat, coratjós, atrevit. Els missioners, és a dir, tots nosaltres, no podem quedar sotmesos a la pastoral del manteniment, de la rutina, del «sempre s'ha fet així». Estimats diocesans, necessitem testimonis i comunitats que no tinguin por ni de viure ni de veure la realitat des de noves perspectives.

Recordeu aquell escrit *Joan Salvador Gavina*? Un escrit senzill carregat d'un missatge valuósíssim. En les nostres pastorals cal un aprenentatge i també un atreviment. No desitgem fer les coses de qualsevol manera. Això mai. Ens volem adreçar a paisatges parroquials respectuosos amb la litúrgia, sòlids en l'àmbit de la fe i que no s'allunyin mai de

la pràctica de la caritat. Pastorals ancorades en una experiència fundant propera a la Paraula de Déu, òbviament.

Per volar, pastoralment parlant, calen qualitats i aptituds, però sobretot cal deixar entrar Jesús i el seu Esperit dins nostre. Això és el baptisme: deixar-nos conquerir per l'Esperit de Jesús. En el fons, és un «fiar-se» i un «faci's en mi la teva voluntat». Com a batejats, ja vivim una comunió inicial, però cada dia cal cuidar el somni de «fer volar coloms», és a dir, de vetllar per una vida de santedat.

Tot comença per l'acceptació de l'Amor de Déu. Hem de transformar els egoismes propis en oportunitats d'estimació vers els nostres germans. Viure el baptisme és realment una transformació existencial de primera magnitud. Tots els batejats hem rebut el mateix Esperit Sant, i així esdevenim missioners per la força de l'Amor de Déu en nosaltres. Volar —el que es diu volar, de manera metafòrica— comença quan entenem que l'Amor és el veritable motor de la vida. Si partim del cor, alçarem el vol, contemplarem noves dimensions, possibilitats inaudites per tal de viure com a fills i, per tant, com a germans.

Som missioners que volem viure moguts per l'Amor. «Fer volar coloms» vol ser, doncs, una invitació a abandonar tota por. Fa por haver de viure amb tanta por, no creieu? Qui viu estimant, viu com a fill, com a filla de Déu. Alceu el vol, somieu, estimeu... ben alt, ben fort, ben gran.

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Daniel Palau Valero**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Preparació dels catecúmens per rebre els sagraments

Una vintena de nous catecúmens, adults que es preparen per rebre els sagraments del Baptisme, la Comunió i/o la Confirmació, es van trobar per primera vegada el passat 11 de desembre amb el bisbe Daniel a la Casa de l'Església. En total, hi van assistir una cinquantena de persones, entre catequistes, mossens, persones ja batejades i l'equip del catecumenat.

Durant la trobada es va llegir un fragment de l'Evangeli de sant Joan que fa referència a la Paraula

la i, posteriorment, el bisbe Daniel va impartir una catequesi en la qual va remarcar la importància d'estimar i de ser llum per als altres.

Finalment, tots es van reunir en petits grups per fer una estona de reflexió. Els diferents catecúmens provenen de diverses parròquies, com ara el Carme, el Pilar, Sant Pau o Sant Ignasi, i està previst que rebin els sagraments per Pentecosta.

Al llarg del curs, es tornaran a trobar amb el bisbe Daniel un parell de vegades més.

CAMINOS ABIERTOS

Dejar volar la imaginación

Queridos diocesanos:

Cerramos el ciclo de Navidad con la fiesta litúrgica del Bautismo del Señor. Una voz del cielo certifica la identidad de Jesús: él es el Hijo de Dios. Jesús es a quien debemos escuchar, acoger y seguir. En esta empresa, la actitud es decisiva. El pequeño detalle da la calidad necesaria para no decaer en el intento. Él, como nos revelará a lo largo de su trayectoria, es el camino, la verdad y la vida. Lo más importante no es lo que tenemos para ser de los suyos, sino quiénes somos. Y, efectivamente: somos amados, hijos e hijas profundamente amados. El bautismo nos dignifica, nos purifica y nos incluye en la gran familia de la Iglesia. Desde aquí nos entendemos.

Por eso, hoy quisiera proponeros un dicho que nos anime de verdad a todos, para vivir verdaderamente como hijos, que es el título más grande que cualquier cristiano puede recibir jamás: «hijo amado de Dios». Me refiero a un dicho bastante frecuente: «dejar volar la imaginación». Se dice que quien intenta hacerlo es alguien que tiene la cabeza llena de pájaros o que no toca demasiado con los pies en el suelo. No es así. En el ámbito misionero en el que nos movemos, necesitamos y queremos aprender a volar, a hacer que nuestros anhelos se eleven hasta Dios y lleguen a toda la humanidad.

Sí, lo he dicho bien. Me refiero a «volar» en un sentido audaz, valiente, atrevido. Los misioneros, es decir, todos nosotros, no podemos quedar sometidos a la pastoral del mantenimiento, de la rutina, del «siempre se ha hecho así». Queridos diocesanos, necesitamos testigos y comunidades que no tengan miedo ni de vivir ni de ver la realidad desde nuevas perspectivas.

¿Recordáis aquel escrito Juan Salvador Gaviota? Un escrito sencillo cargado de un mensaje valiosísimo. En nuestras pastorales hace falta aprendizaje y también atrevimiento. No deseamos hacer las cosas de cualquier manera. Eso nunca. Queremos dirigirnos a paisajes parroquiales respetuosos con la liturgia, sólidos en el ámbito de la fe y que no se alejen nunca de la práctica de la caridad. Pastorales ancladas en una experiencia fundante cercana a la Palabra de Dios, obviamente.

Para volar, pastoralmente hablando, hacen falta cualidades y aptitudes, pero sobre todo hace falta dejar entrar a Jesús y a su Espíritu en nosotros. Eso es el bautismo: dejarnos conquistar por el Espíritu de Jesús. En el fondo, es un «fiarse» y un «hágase en mí tu voluntad». Como bautizados, ya vivimos una comunión inicial, pero cada día hay que cuidar el sueño de «dejar volar la imaginación», es decir, de velar por una vida de santidad.

Todo empieza por la aceptación del Amor de Dios. Debemos transformar los egoísmos propios en oportunidades de amor hacia nuestros hermanos. Vivir el bautismo es realmente una transformación existencial de primera magnitud. Todos los bautizados hemos recibido el mismo Espíritu Santo, y así nos convertimos en misioneros por la fuerza del Amor de Dios en nosotros. Volar —lo que se dice volar, de manera metafórica— comienza cuando entendemos que el Amor es el verdadero motor de la vida. Si partimos del corazón, alzaremos el vuelo, contemplemos nuevas dimensiones, posibilidades inauditas para vivir como hijos y, por tanto, como hermanos.

Somos misioneros que queremos vivir movidos por el Amor. «Dejar volar la imaginación» quiere ser, pues, una invitación a abandonar todo miedo. Da miedo tener que vivir con tanto miedo, ¿no creéis? Quien vive amando, vive como hijo, como hija de Dios. Alza el vuelo, soñad, amad... bien alto, bien fuerte, bien grande.

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

Pregó amb humor i nades

El bisbe Daniel va ser l'encarregat enguany, el passat 13 de desembre, de pronunciar el pregó de Nadal amb què l'Associació Llerdenca de Pessebristes obria el Cicle de Nadal a la ciutat de Lleida. Mons. Daniel va fer un recorregut entranyable amb un marcat to humorístic per les lletres de diverses nades, recordant la seva infantesa i buscant la que millor li permetés felicitar les festes als lleidatans. Finalment va acabar triant el clàssic *El 25 de de-*

sembre, amb el seu conegudíssim «Fum, fum, fum». Va voler dedicar cadascun dels *fums* a no girar la mirada a les situacions de vulnerabilitat que hi ha a la societat; a posar en valor les oportunitats i motius d'orgull que hi ha a la societat lleidatana; i a demanar la Pau, tant en l'àmbit més íntim, com a nivell universal, pensant en les guerres que castiguen el món.

El bisbe, que enguany ha viscut el seu primer Nadal a Lleida des de la seva ordenació, va llegir el seu pregó al saló de plens de la Paeria al costat de l'alcalde, Fèlix Larrosa, i del president de l'Associació de Pessebristes, Jordi Curcó, davant d'un nombrós públic, que també va poder escoltar un petit concert de nades, a càrrec del Cor de Vaillets de l'Orfeó Lleidatà que, com si ho haguessin convingut amb el pregoner, també van finalitzar la seva actuació amb el «Fum, fum, fum».

Mons. Daniel també va signar al Llibre d'Or de l'Ajuntament, va rebre com a obsequi un facsímil del *Llibre dels Usatges* i va presenciar el *mapping* de Nadal que es projecta a la façana del Palau de la Paeria.

Celebració amb persones d'orígens diversos

La parròquia de la Mercè de Lleida va acollir, el 14 de desembre, una nova edició del Festival de Nadal organitzat per la Delegació de Pastoral amb les Persones Migrades, una trobada que va reunir comunitats de diversos orígens per celebrar el naixement de Jesús a través de la música, la fe compartida i la convivència. El festival va omplir la parròquia de nades, emoció i alegria amb comunitats procedents d'Ucraïna, Perú, Romania —catòlics i ortodoxos—, Hondures, El Salvador, Camerun, Guinea i Senegal, juntament amb la comunitat amfitriona i els cors de la unitat pastoral.

Un parell de dies abans, l'església de Sant Joan va acollir la celebració eucarística conjunta de la

Federació de Cases i Centres Regionals de Lleida en la vigília de Santa Llúcia, tot solemnitant el pòrtic de Nadal en l'anomenada

Misa de los Villancicos. La cerimònia va ser presidida pel bisbe Daniel, concelebrant amb Mn. Xavier Navarro, rector de la parròquia.

Restaurada i beneïda la Moreneta de Sudanell

Sudanell ha recuperat l'esplendor de la imatge de la Mare de Déu de Montserrat, que ha estat recentment sotmesa a un procés de restauració.

Una Missa solemne presidida pel bisbe Daniel, que va reunir fidels, jubilat i autoritats locals, va culminar amb la benedicció de la Moreneta. Abans d'aquesta in-

tervenció, la imatge presentava un estat de deteriorament notable. El taller de restauració de José Antonio Ferrer i Lluís Capdevila ha estat l'encarregat dels treballs de recuperació.

L'acte va cloure amb agraïments a totes les persones que han col·laborat en la restauració i a la comunitat de Sudanell per la seva devoció a la Moreneta.

Festiva benedicció dels Jesusets

La Catedral de Lleida va acollir, el dia 14 de desembre, la tradicional benedicció dels Jesusets, un acte del Cicle de Nadal organitzat per l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes, que enguany va ser presidit per primera vegada pel bisbe Daniel, i que va reunir nombrosos infants i famílies. La celebració va començar amb l'Eucaristia del tercer diumenge d'Advent, conegut com a Diumenge *Gaudete* o Diumenge de l'Alegria, en una catedral plena de fidels que ja s'endinsaven en la proximitat del Nadal. L'Eucaristia va ser solemnitzada pel Petit Cor de la Catedral de Lleida, amb l'acompanyament de la Coral del Col·legi Mater Salvatoris.

Un cop finalitzada la celebració, el bisbe Daniel va procedir a la benedicció dels Jesusets que els infants i les famílies van presentar davant l'altar. Ho va fer amb una actitud joiosa i propera, tot fent dels infants els veritables protagonistes d'aquest moment tan entranysable. Durant l'acte, el bisbe també va beneir els diorames dels pessebristes Maria Concepción Vidal i Joan A. Combes, instal·lats per l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes a la volta del Cor de la Catedral. Aquestes obres acompanyaran les celebracions nadalencques fins al 2 de febrer, festa de la Candelera, data que la tradició assenyala com el final del temps de pessebres.

Cinefòrum i concerts

Una quarantena de persones van participar, el 14 de desembre, en una nova projecció del Cinefòrum per a Joves, organitzat per Església Jove de Lleida, Càritas, Arrels, el Departament de Drets Socials i Sant Joan de Déu. En aquesta sessió es va projectar i comentar la pel·lícula *Tengamos la fiesta en paz*, una comèdia musical en què tres germans ideen un eixelebrat pla per salvar el matrimoni dels seus pares i reunir tota la família durant el Nadal. L'activitat va oferir una oportunitat de reflexió i debat entre els joves sobre valors familiars i la importància de la convivència.

El mateix cap de setmana, les parròquies de Montserrat i d'Alpicat van celebrar diversos concerts nadalencs amb un rerefons social. La coral de Sant Bartomeu i el Coro de Mequinenza van fer una actuació

conjunta a Alpicat, i l'endemà es va fer un concert en benefici de Càritas a la parròquia de Montserrat, a càrrec de la Mariona, la Martina i el Noel. La Catedral de Lleida també va acollir el 19 de desembre un Concert de Nadal solidari en benefici de Càritas Diocesana de Lleida. La cita va comptar amb la participació de la soprano Olga Farrando i l'organista Juan San Martín.

Festa per la Mare de Déu de Loreto a Llardecans

Com cada any, la comunitat de Llardecans va celebrar, el 10 de desembre, la seva festa dedicada a la Mare de Déu de Loreto. El rector de la parròquia del municipi, Mn. Josep M. Cebrià, va celebrar la missa solemne acompanyat

per preveres de l'arxiprestat, per tots els capellans romanesos que serveixen a la diòcesi i també per Mn. Jordi Pardell, fill del poble.

La celebració va resultar ser molt participativa gràcies a la col·laboració de tota la comunitat.

REFLEXIONS

Existència i Llibertat

Quan venim aquí, a la Terra, passem a viure sotmesos a les lleis que estan establertes per ser-hi. Les lleis bàsiques són les de la Natura, de les quals no ens en podem desempallegar. Després tenim les lleis pròpies que estableixen les condicions per estar vius, aquestes són fixes i permanentment estables. També prenem consciència que, a part d'éssers vius, som humans. I quan aprofundim aquesta condició ens adonem que ser creatura humana comporta combinar aquests dos grans ingredients: Existència i Llibertat. Déu, font de l'Existència i de la Llibertat, ens permet tenir aquests dos ingredients a la Terra. Existim i som lliures. Tant una com l'altra són difícils de detectar-les perquè estan ocultes en els seus sucedanis.

L'Existència està camuflada en la vida. Ens pensem que existir és viure, però abans que la vida tenim l'Existència quan Déu ens manté estimant-nos en el seu si fins que li demanem que ens permeti tenir una vida. Déu ens dona una vida i, cofois, ens l'anem a gastar. La vida s'acaba, l'Existència la recupera Déu, perquè és seva.

La Llibertat, també ens la regala Déu. La primera cosa per la qual fem servir la Llibertat és per anar-li a demanar que volem l'Existència per a nosaltres i que volem viure independents d'Ell. La Llibertat està camuflada en el lliure albir, és a dir en poder decidir el que vulguem. La definició és més complexa: la hipotètica capacitat dels agents racionals de poder exercir control sobre les seves accions.

Encara que sembli mentida, però l'anhel que tenim de llibertat no deixa de ser una quimera. Ja des de nens, però sobretot quan despertem en joventut, comencem un camí que ens pensem que ens portarà llibertat. Anem desplegant la nostra vida obtenint nivells i quotes de llibertat. En un primer moment en un àmbit petit, una llibertat limitada, més aviat en mans dels que són responsables de nosaltres i de mica en mica essent responsables de nosaltres mateixos.

Teòricament la llibertat és gratuïta, la tenim regalada com a condició quan ens entenem creats per Déu. Però el seu exercici real és una conquesta personal. Una autèntica batalla, sovint contra nosaltres mateixos, que ens mantindrà sempre en lluita per ser lliures, de tots i de tot. Proposem-nos mantenir els nostres principis, valors i ideals i serà el primer pas per ser lliures.

Mn. Valentí Alonso i Roig

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

12. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1S 1,1-8 / Sl 115 / Mc 1,14-20]. Sant Arcadi, mr.; sant Alfred, monjo, patró de l'amistat; sant Nazari, monjo; santa Tatiana, mr.; sant Martí de Lleó, prev.; sant Victorià, bisbe; sant Antoni-Maria Pucci, prev. servita; santa Cesarina, vg.; sant Bernat de Corleone, rel. caputxí.

13. ■ Dimarts [1S 1,9-20 / Sl: 1S 2 / Mc 1,21b-28]. Sant Hilari (†367), bis-

be de Poitiers i dr. de l'Església; sant Gumersind, mr.; santa Verònica de Benasco, vg.

14. ■ Dimecres [1S 3,1-10.19-20 / Sl 39 / Mc 1,29-39]. Sant Joan de Ribera, bisbe de València; sant Fèlix de Nola, prev.; sant Malaquies, profeta (s. V aC); santa Macrina.

15. ■ Dijous [1S 4,1-11 / Sl 43 / Mc 1,40-45]. Sant Pau, ermità a Tebes (Egipte, s. IV); sants Maur (Maure o Mauri)

i Plàcid, abats, deixebles de sant Benet (s. VI); sants Habacuc (s. VII aC) i Miquees (s. VIII aC), profetes.

16. ■ Divendres [1S 8,4-7.10-22a / Sl 88 / Mc 2,1-12]. Sant Marcel I, papa (romà, 308-309), prev. franciscà i mr.

17. □ Dissabte [1S 9,1-4.10b.17-19;10,1a / Sl 20 / Mc 2,13-17]. Sant Antoni el Gran (†356), abat, d'Egipte, patró dels qui tracten amb bestiar, i

també de Menorca; santa Leonil·la, mr.; santa Rosalina de Vilanova, vg. cartoixana.

18. ■ Diumenge vinent, II de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Is 49,3-5-6 / Sl 39 / 1Co 1,1-3 / Jo 1,29-34]. Sant Ildefons, bisbe; Sant Jaume Hilari Barbal i Cosín, rel. i mr.; santa Prisca, mr. romana; santa Margarida d'Hongria, vg. dominicana; santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg.

Baptisme del Senyor (A)

COMENTARI

«Aquest és el meu Fill, el meu estimat»

Potser pot estranyar que Jesús es faci batejar per Joan (és el que celebrem avui); però ja sabem que el baptisme de Joan no perdonava cap pecat i Jesús, que no té cap pecat, el que vol fer és justament sentir-se solidari del pecat de tot el poble d'Israel. Però el baptisme té un sentit més profund. En primer lloc escoltem la paraula del Pare: *Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut*. Aquell home, aparentment ben igual a qualsevol altre, és en realitat el mateix Fill de Déu, absolutament innocent, però que ha vingut a acompanyar-nos en el nostre camí de conversió, a mostrar que no s'allunya dels qui som pecadors. Jesús és el gran model per a tots nosaltres que som també fills. Joan s'adona de la categoria de Jesús i li diu justament: *Soc jo el qui necessito que tu em bategis*. Però Jesús li recorda: *Convé que complim d'aquesta manera tot el que és bo de fer*, literalment «complir tota justícia». És a dir, ara cal fer el que és just. I així Jesús, obedient a la voluntat de Déu, passa a ser un model i un exemple pels cristians. Fixem-nos que diu «tota» justícia, tot el que Déu ens demana. El baptisme de Jesús és el primer acte de la seva vida pública. I així veiem com ell ja des del començament és obedient al Pare. Això és el que cal fer. Pere, a la segona lectura resumeix la seva vida dient: *Jesús passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els que estaven sobre la dominació del diable, perquè Déu era amb ell*. Fer el bé i lluitar contra tota mena de mal. I Isaïes subratlla: *No crida, no alça la veu, no es fa sentir pels carrers, no trenca la canya que s'esberla. T'he configurat per tornar la vista als ulls que han quedat cecs, per treure de la presó els encadenats per alliberar els qui vivien en la fosca*. Hom subratlla la presència de l'Esperit en Jesús: *L'Esperit de Déu baixava i venia cap a ell...* i Isaïes diu: *He posat en ell el meu Esperit*. Jesús ple de l'Esperit Sant és el gran model per tots nosaltres: els qui som també fills hem de seguir l'exemple del Fill, actuar com va obrar ell.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 42,1-4.6-7)

Això diu el Senyor: «Aquí teniu el meu servent, de qui he pres possessió, el meu estimat, en qui s'ha complagut la meua ànima. He posat en ell el meu Esperit perquè porti el dret a les nacions. No crida ni alça la veu, no es fa sentir pels carrers, no trenca la canya que s'esberla, no apaga la flama del ble que vacil·la; porta el dret amb fermesa, sense defallir, sense vacil·lar, fins haver-lo implantat a la terra, fins que les illes esperin les seves decisions.

»Jo, el Senyor, t'he cridat bondadosament, et prenc per la mà, t'he configurat i et destino a ser aliança del poble, llum de les nacions, per tornar la vista als ulls que han quedat cecs, per treure de la presó els encadenats i alliberar del calabós els qui vivien a la fosca.»

► Salm responsorial (28)

R. *Que el Senyor beneeixi el seu poble amb el do de la pau.*

Doneu al Senyor fills de Déu, / doneu al Senyor glòria i honor, / honoreu el Senyor, honoreu el seu nom, / adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. R.

La veu del Senyor es fa sentir sobre les aigües, / ve el Senyor sobre les aigües torrencials. / La veu del Senyor és potent, / la veu del Senyor és majestuosa. R.

El Déu majestuós fa esclatar la tempesta / i al seu palau tot canta: Glòria! / El Senyor té el soli en les aigües diluvials, / hi seu el Senyor, rei per sempre. R.

► Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 10,34-38)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui. Ell va adreçar la seva paraula al poble d'Israel, anunciant-li la nova felicitat: la pau per Jesucrist, que és Senyor de tots.

»Vosaltres ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va consagrar ungint-lo amb Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els que estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell.»

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu

(Mt 3,13-17)

En aquell temps, Jesús, que venia de Galilea, es presentà a Joan, vora el Jordà, perquè el bategés. Joan no el volia admetre al baptisme. Li deia: «Soc jo el qui necessito que tu em bategis. Com és que tu vens a mi?» Jesús li respongué: «Accedeix per ara a batejar-me. Convé que complim d'aquesta manera tot el que és bo de fer.» Llavors hi accedí. Un cop batejat, Jesús sortí de l'aigua a l'instant. Llavors el cel s'obrí i veié que l'Esperit de Déu baixava com un colom i venia cap a ell, i una veu deia des del cel: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 42,1-4.6-7)

Esto dice el Señor: «Mirad a mi siervo, a quien sostengo; mi elegido, en quien me complazco. He puesto mi espíritu sobre él, manifestará la justicia a las naciones. No gritará, no clamará, no voceará por las calles. La caña cascada no la quebrará, la mecha vacilante no la apagará. Manifestará la justicia con verdad. No vacilará ni se quebrará, hasta implantar la justicia en el país. En su ley esperan las islas.

»Yo, el Señor, te he llamado en mi justicia, te cogí de la mano, te formé e hice de ti alianza de un pueblo y luz de las naciones, para que abras los ojos de los ciegos, saques a los cautivos de la cárcel, de la prisión a los que habitan en tinieblas.»

► Salmo responsorial (28)

R. *El Señor bendice a su pueblo con la paz.*

Hijos de Dios, aclamad al Señor, / aclamad la gloria del nombre del Señor, / postraos ante el Señor en el atrio sagrado. R.

La voz del Señor sobre las aguas, / el Señor sobre las aguas torrenciales. / La voz del Señor es potente, / la voz del Señor es magnífica. R.

El Dios de la gloria ha tronado. / En su templo, un grito unánime: «¡Gloria!». / El Señor se sienta sobre las aguas del diluvio, / el Señor se sienta como rey eterno. R.

► Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 10,34-38)

En aquellos días, Pedro tomó la palabra y dijo: «Ahora comprendo con toda verdad que Dios no hace acepción de personas, sino que acepta al que lo teme y practica la justicia, sea de la nación que sea. Envié su palabra a los hijos de Israel, anunciando la Buena Nueva de la paz que traería Jesucristo, el Señor de todos.

»Vosotros conocéis lo que sucedió en toda Judea, comenzando por Galilea, después del bautismo que predicó Juan. Me refiero a Jesús de Nazaret, ungido por Dios con la fuerza del Espíritu Santo, que pasó haciendo el bien y curando a todos los oprimidos por el diablo, porque Dios estaba con él.»

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo

(Mt 3,13-17)

En aquel tiempo, vino Jesús desde Galilea al Jordán y se presentó a Juan para que lo bautizara. Pero Juan intentaba disuadirlo diciéndole: «Soy yo el que necesito que tú me bautices, ¿y tú acudes a mí?».

Jesús le contestó: «Déjalo ahora. Conviene que así cumplamos toda justicia». Entonces Juan se lo permitió. Apenas se bautizó Jesús, salió del agua; se abrieron los cielos y vio que el Espíritu de Dios bajaba como una paloma y se posaba sobre él. Y vino una voz de los cielos que decía: «Este es mi Hijo amado, en quien me complazco.»